

De vijf Wesendonklieder

De Engel

In der Kindheit frühen Tagen
Hört ich oft von Engeln sagen,
Die des Himmels hehre Wonne
Tauschen mit der Erdensonne,

Daß, wo bang ein Herz in Sorgen
Schmachtet vor der Welt verborgen,
Daß, wo still es will verbluten,
Und vergehn in Tränenfluten,

Daß, wo brünstig sein Gebet
Einzig um Erlösung fleht,
Da der Engel niederschwebt,
Und es sanft gen Himmel hebt.

Ja, es stieg auch mir ein Engel nieder,
Und auf leuchtendem Gefieder
Führt er, ferne jedem Schmerz,
Meinen Geist nun himmelwärts!

De Engel

In de vroege dagen van mijn jeugd
hoorde ik vaak van engelen zeggen dat
zij het hoge geluk van de hemel
inruilen voor de aardse zon. Men zei

dat, waar een hart in angstige zorgen
verborgen voor de wereld hunkert,
dat, waar dat hart stil wil doodbloeden
en in een vloed van tranen ondergaan,

dat, waar het in hartstochtelijk gebed
slechts om verlossing smeekt,
dat daar de engel naar beneden zweeft
en het zacht ten hemel heft.

Ja, ook voor mij daalde een engel neer
en hij voert nu mijn geest
op lichte vleugels ten hemel,
ver van alle smart.

Stehe still!

Sausendes, brausendes Rad der Zeit,
Messer du der Ewigkeit;
Leuchtende Sphären im weiten All,
Die ihr umringt den Weltenball;
Urewige Schöpfung, halte doch ein,
Genug des Werdens, laß mich sein!

Halte an dich, zeugende Kraft,
Urgedanke, der ewig schafft!
Hemmet den Atem, stillt den Drang,
Schweiget nur eine Sekunde lang!
Schwellende Pulse, fesselt den Schlag;
Ende, des Wollens ew'ger Tag!
Daß in selig süßem Vergessen
Ich mög alle Wonnen ermessen!

Wenn Aug' in Auge wonnig trinken,
Seele ganz in Seele versinken;
Wesen in Wesen sich wiederfindet,
Und alles Hoffens Ende sich kündigt,
Die Lippe verstummt in staunendem
Schweigen,
Keinen Wunsch mehr will das Innre zeugen:
Erkennt der Mensch des Ew'gen Spur,
Und löst dein Rätsel, heil'ge Natur!

Stop!

Suizend en bruisend rad van tijd,
maatstaf van de eeuwigheid;
lichtende sferen in het wijds heelal,
omkranser van de wereldbol;
eeuwige schepping, stop nu toch,
ik heb genoeg van worden, laat mij zijn!

Stop, kracht van creatie,
oergedachte, die eeuwig en eeuwig schept!
Houd je adem in, verstil je drift,
zwijg, al is het maar voor één seconde!
Zwoegende polsen, kluister je kloppen;
eindig, eeuwige dag van het willen!
Dat ik in zalig zoet vergeten
alle geluk mag meten!

Als oog in oog zalig verdrinkt,
en ziel in ziel volledig verzinkt;
als schepsel zich terug in schepsel vindt,
en het eind van alle hoop zich aanmeldt,
als lippen verstillen in verwonderd zwijgen,
en het innerlijk geen wens meer uiten wil:
dan herkent de mens een
eeuwigheidsteken,
en lost jouw raadsel op, heilige natuur.

Im Treibhaus

Hochgewölbte Blätterkronen,
Baldachine von Smaragd,
Kinder ihr aus fernen Zonen,
Saget mir, warum ihr klagt?

Schweigend neiget ihr die Zweige,
Malet Zeichen in die Luft,
Und der Leiden stummer Zeuge
steiget aufwärts, süßer Duft.

Weit in sehndem Verlangen
Breitet ihr die Arme aus,
Und umschlinget wahnbevangen
Öder Leere nicht'gen Gaus.

Wohl, ich weiß es, arme Pflanze;
Ein Geschicke teilen wir,
Ob umstrahlt von Licht und Glanze,
Unsre Heimat ist nicht hier!

Und wie froh die Sonne scheidet
Von des Tages leerem Schein,
Hüllet der, der wahrhaft leidet,
Sich in Schweigens Dunkel ein.

Stille wird's, ein säuselnd Weben
Füllet bang den dunklen Raum:
Schwere Tropfen seh ich schweben
An der Blätter grünem Saum.

In de broeikas

Hooggewelfde bladerkronen,
baldakijnen van smaragd,
kinderen uit verre streken,
zeg mij waarom jullie klagen?

Zwijgend neigen jullie je takken,
schilderen tekens in de lucht,
en jullie zoete geur stijgt op,
een stille getuige van het lijden.

In smachtend verlangen
spreiden jullie wijd je armen uit,
en omvamen waanbevangen
de nietige huiver van desolate leegte.

Wel, ik weet het, arme planten;
één lotsbestemming delen wij:
hoewel omstraalt door licht en glans,
ons thuis is niet hier.

En zoals de zon zich verheugd verwijdt
van de lege schijn der dag,
zo wikkelt hij die werkelijk lijdt,
zich in zwijgend duister in.

Stil wordt het, een ruisende beroering
vult beangst de duistere ruimte:
zware druppels zie ik hangen
aan de groene randen van de bladeren.

Schmerzen

Sonne, weinest jeden Abend
Dir die schönen Augen rot,
Wenn im Meeresspiegel badend
Dich erreicht der frühe Tod;

Doch erstehst in alter Pracht,
Glorie der düstren Welt,
Du am Morgen neu erwacht,
wie ein stolzer Siegesheld!

Ach, wie sollte ich da klagen,
Wie, mein Herz, so schwer dich sehn,
Muß die Sonne selbst verzagen,
Muß die Sonne untergehn?

Und gebietet Tod nur Leben,
Geben Schmerzen Wonne nur:
o wie dank ich, daß gegeben
Solche Schmerzen mir Natur

Pijn

Zon, elke avond huil je
je mooie ogen rood,
wanneer, badend in de spiegel der
zee, jou de vroege dood bereikt;

maar je verrijst in je oude pracht,
glorie van de duistere wereld,
wanneer je 's morgens opnieuw ontwaakt,
als een trotse zegeheld!

Ach, waarom zou ik dan klagen,
waarom, mijn hart, zo zwaar jou dragen,
als de zon zelf wanhoopt
als de zon moet ondergaan?

En als de dood slechts leven draagt
en pijn enkel geluk brengt:
o, hoe dankbaar ben ik dan dat de natuur
mij deze pijn gegeven heeft.

Träume

Sag, welch wunderbare Träume
Halten meinen Sinn umfassen,
Daß sie nicht wie leere Schäume
Sind in ödes Nichts vergangen?

Träume, die in jeder Stunde,
Jedem Tage schöner blühen,
Und mit ihrer Himmelskunde
Selig durchs Gemüte ziehn!

Träume, die wie hehre Strahlen
In die Seele sich versenken,
Dort ein ewig Bild zu malen:
Allvergessen, Eingedenken!

Träume, wie wenn Frühlingssonne
Aus dem Schnee die Blüten küßt,
Daß zu nie geahnter Wonne
Sie der neue Tag begrüßt,

Daß sie wachsen, daß sie blühen,
Träumed spenden ihren Duft,
Sanft an deiner Brust verglühen,
Und dann sinken in die Gruft.

Dromen

Vertel me: welke wondere dromen
houden mijn gemoed bevangen,
opdat zij geen lege zeepbellen zijn
- vergaan in het desolate niets?

Dromen die elk uur,
elke dag mooier bloeien
en met hun hemelse boodschap
mijn gemoed zalig doorkruisen!

Dromen, die als stralen uit den hoge
zinken in de ziel,
en daar een eeuwig beeld schilderen:
al vergeten, een herinneren!

Dromen, zoals wanneer de voorjaarszon
de bloesemknoppen kust uit hun sneeuw
en zo de nieuwe dag welkom heet
tot een nooit vermoed geluk,

mogen zij groeien, mogen zij bloeien,
en hun geuren dromend schenken,
zachtjes gloeien aan je borst,
en dan verzinken in het graf.

Vertaald voor Deirdre Angenent
November 2007